

El secretari de Carlos Gardel

Plaja va arribar a Nova York el 1919 per buscar fortuna. Es va dedicar a la banca, al comerç de suro i a altres quefers fins que va acabar treballant –la seva bona imatge el va acompanyar– per als estudis Paramount a Los Angeles. Allà hi va conèixer Gardel, que el converteix en una de les seves persones de confiança i fins i tot el fa participar en pel·lícules de Hollywood. El meu pare, un dels participants d'aquelles tertúlies, recordava l'afecte i entusiasme amb què Plaja parlava dels Estats Units, especialment de Kennedy. Predicava sobre la capacitat de poder complir el somni americà, sobre la meritocràcia i la igualtat d'oportunitats, sobre la llibertat que s'hi respirava i, sobretot, sobre la defensa acèrrima que feia dels valors democràtics que van passar per participar en l'alliberament d'Europa del nazisme. Fruit dels temes que s'havien de parlar en aquelles converses, recordo que el meu pare sempre va atribuir als Estats Units la falta de voluntat d'haver alliberat també Espanya del jou franquista en la segona meitat dels anys quaranta. Massa temps perdut, deia. És clar que, per a la nova política exterior nord-americana, ja immersa en la Guerra Freda contra l'URSS, Espanya era un peó més contra el pitjor mal comunista. Els pactes del president Dwight Eisenhower amb Franco –entre els quals es va incloure la instal·lació de les torres de comunicacions de Ràdio Liberty a la platja de Pals– no van tenir gens en compte la tornada de la democràcia a Espanya. Els interessos, com passava llavors d'un cap a l'altre del planeta, eren uns altres. A Donald Trump, com a molts dels seus predecessors a la Casa Blanca, li interessa ben poc establir la democràcia a Veneçuela, mal que els pesi als ciutadans d'aquest país, residents i exiliats. A Trump li interessa el petroli i aconseguir abaratir-ne el preu per a consum intern, com també li interessarà el petroli de l'Iran, si la revolta contra el règim dels aiatol·làs acaba triomfant, tal com molts volem. Els interessos econòmics, establint una àrea d'influència i control, continuaran marcant el tauler mundial amb una diferència respecte al passat. Cap president dels EUA va gosar dir, responent a preguntes de periodistes de The New York Times, que el seu únic límit és la «moralitat», com ha fet Trump. Al costat seu, dos perdonavides més repartint-se el món: Vladímir Putin i Xi Jinping. I la Unió Europea? Encara és el trist i bonic formatge en mig del sandvitx que lluita per no fondre's. Plaja estaria molt desencisat de veure el panorama.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/01/14/secretari-carlos-gardel-125651763.html>